

¿Les aparences enganyen?

Sang, sang... avui necessite calmar la meua set de sang. Avui és el dia en que la meua presa no s'adonà que és a la meua mercè fins que siga massa tard. El pla és molt senzill. A la vora de mitjanit aniré a la festa que s'organitza al votant del cementeri, em colaré i un cop dins, aniré directament pel meu botí... Ja puc sentir els nervis, sempre els tinc quan comence una cacera.

Va començar a octubre a la posta de sol, encara hi havia llum, però el sol ja no era visible. Les muntanyes i el bosc van ser els encarregats d'amagar-lo. Entre les muntanyes i el poble, hi ha un petit edifici on decenes de persones s'esforçen per preparar la festa d'aquesta nit. A la planta baixa hi ha una pista de ball amb barra. Està previst que la festa comence a la mitjanit.

Mentrestant, estic a la meua casa, sinistra, fosca. Era i és, l'únic panteó del cementeri. Allà visc, i davant meu, els meus pares, els meus avis, i generacions i generacions d'àvids sanguinaris. Tot i que el recinte sempre esta tancat, hi ha vidrieres destrossades per pedres. Ixiré per la meua presa. No va passar gair temps abans de la nit. Seria el moment perfecte per començar el meu pla.

Eren les 23:30 i els primers jóvens van començar a fer cua per entrar en aquest recinte, disposats a gaudir d'una nit de festa i diversió. El preu de l'entrada només costa deu euros amb una consumició. Aquesta noticia, havia corregut com la pólvora entre els jóvens de tota la comarca, S'esperava una gran afluència. A les 23:45, més d'un centenar de persones estaven al voltant, i poc abans de la mitjanit, eren centenars. Quan per fi, el rellotge del campanar de l'església donava les dotze campanades, s'obriren les portes i va començar la festa. Ningú podia haber sabut en aquell moment què passaria durant la festa. Ni tan sols el podia imaginar,,

¡Sonaven les dotze campanades! Finalment, la caça començava. Vaig procedir a eixir pel forat de la vidriera. El cementeri estava prop del recinte festiu. Arribaria en cinc o deu minuts, tot dependria del meu pas. I avui, de fet, volia sang, molta sang. Volia arribar-hi aviat, però dins meu, sabia que havia de tenir paciència. Una errada i no podria ni olorar la sang. Vaig haver de passar desapercebut. Només llavors, podia acostar-me prou a la meua presa una vegada per assaciar el meu desig de sang, sense que ningú poguera fer res fins que fora massa tard. Quan vaig arribar a la porta, vaig descobrir, que hi havia prop de trenta persones fent cua per entrar. Vaig pensar que podria fer una atac sorpresa, però vaig renunciar al moment, hi havia molta gent i podrien notar la meua presència, així que em vaig dedicar a envoltar l'edifici a la recerca d'alguna altra entrada. L'edifici, tenia més eixides, totes tancades. Havia de trobar una manera d'entrar, i els meus destjos de sang només

augmentaven. Estava a punt de renunciar, quan vaig descobrir, al primer pis, una finestra oberta. La finestra estava enreixada, com la resta de l'edifici, però això no seria cap obstacle per a mi. Les reixes tenien prou separació entre les barres i podria travessar-les i colar-me a la festa. Semblava que finalment seria la meua nit de sort.

A la pista de ball van començar a formar-se diferents cercles. D'una banda, les xiques, amb vestits de gala, ballant i esperant que qualsevol fadrí de la festa, s'acostés per passar una nit divertida i agradable, i de l'altra, els xics, més informals i més enganxats al bar. Semblava que només la beguda els permetria superar la barrera que significava acostar-s'hi. Sempre n'hi ha alguns, que es llancen a la pista a la recerca de la seua xica, i tots sabem que la sort saluda als atrevits. Això és el que li va passar al Harry, va deixar el seu grup d'amics per acostar-se al de la Carla, una companya de secundària que semblava bonica i que mai fins aquell moment es va atrevir a relacionar-se més enllà del tracte a classe. La resta d'amics vigilaven des de la distància, per, en cas de l'èxit del Harry, anar darrere de la resta d'amigues de la Carla.

Carla veient l'aproximació del Harry, va somriure per primera vegada, i quan va descobrir que s'acostava a ella, es va ruboritzar. Les amigues le van animar a conversar amb el Harry, i això va fer. Va superar les seues pors o vergonyes i va començar una animada conversa. Això va provocar que ara els dos grups fossen un. Des de la barana del primer pis, estava veient l'escena.

Vaig decidir, en aquell moment, que una de les persones d'eixe grup seria la meua víctima. En aquell moment, va començar a sonar a la pista "Hot N Cold" de Katy Perry. Sense esperar un segon més, em vaig llançar pel més alt. A tres metres, ja havia decidit on causaria la mossegada, a dos metres pensava al peu del seu coll, a un metre, ja pensava com de bona seria la seua sang. Quan ja estava a uns centímetres, descobrí que porta un crucifix, just on planejava xuclar-li la sang, i vaig començar una acció d'evasió. Ningú se'n va adonar, tot estava a fosques durant el meu atac. Vaig tornar a la meua barana i preparar un segon atac, que seria definitiu. Ara sonava "No Control" de One Direction. Vaig decidir que atacaria la Carla, i sense cap control, em vaig dirigir cap a ella. Tres metres, dos metres, un metre... Centímetres. Ja acostava els meus ullals al seu coll per calmar la meua set de sang, quan.

Plas!

-Harry, ¿per què m'has pegat al coll? Pensava que estàvem passant una bona vetllada.

-Ho sento Carla, portaves un mosquit al coll, i volia ser jo, qui fos el primer a xuclar-te la sang.

Vaig veure el seu somriure, i uns ullals que em van sacsejar i de sobte, Sang....

Pseudònim: Jaime Cervera